

det ærede Udvalgs Arbejde i ethvert Tilfælde dog ikke kan siges at være spildt. Det, jeg har modsat mig, er kun de Pointer, som berøre den af den ærede Ordfører saakaldte intercommunale Paaligning. — Det ærede Udvalg har stillet flere forskjellige Forslag, som jeg ikke tidligere udtrykkelig har omtalt, men idet jeg har tiet derom, har jeg anseet det for en Selsølg, at jeg dermed samtykkede i dem. — At man ved at vedtage Udvalgets Forslag i § 15 under a, b og c fuldstændigt opgiver det gamle Princip for Formue- og Leilighedsbeskatningen og egentlig gjør den til en Næringskat, forekommer mig indlysende, og jeg maa tilstaae, at det synes mig at være saameget befynderligere, som man for ikke meget længe siden, nemlig ved Loven af 11te Februar 1863, udtrykkelig har afføkket Næringskatten. Nu er man derimod meget ivrig for at indføre Beskatningsregler, som i mine Tanker komme Næringskatten særdeles nær.

Sage: Den ærede Minister har i meget stærke Udtryk bebreidet Udvalget, at det har indbraget Beskatningspørgsmaalet her under denne Lovs Behandling. Jeg vil fremsætte en Behreidelse i modsat Retning mod den ærede Indenrigsminister. Jeg troer virkelig, at det mere og mere føles, at han kun i en overordentlig ringe Grad har løst den Opgave, der naturligt var stillet ham, naar han vilde forelægge en Communallov, idet han aldeles ikke i denne Lov har behandlet det hele Spørgsmaal om Skattevesenet. Det er vistnok meget uheldigt, naar man ved 2den Behandling af en Lov skal indbringe saa vigtige og omfattende Spørgsmaal som disse. Men Feilen er, at den ærede Minister ikke har havt Die for, at det er aldeles nødvendigt i en Communallov at omhandle disse Spørgsmaal. Det er den store Feil, han har begaaet, at han blot har indsat nogle meget smukke, meget lovende og meget tiltalende Paragrapher, som han vist vilde blive modtagne med Bisald af den lovgivende Forsamling, uden tillige at tage fat paa det

mere utaknemmelige, men i mine Tanker fuldt saa vigtige Arbejde, at behandle hele Beskatningspørgsmaalet. Der er noget for mig aldeles Uforstaaeligt i, at man ikke seer, i hvilken Grad den communale Beskatning staaer i Strid med vor hele constitutionelle Udvikling. Det er et Særshyn i en constitutionel Stat, at en saa overordentlig vigtig Sag, den vigtigste i Communerne, ikke er bleven videre bearbejdet af den lovgivende Magt, navnlig ikke for Landets Bedkommende, efterat vi i saa lang Tid have havt en fri Forsatning. Hele Spørgsmaalet om Beskatningen er vobgivet de administrative Bestemmelser og enkelte Lovgivningsbestemmelser, som ere i høi Grad ufuldstændige; tidligere collegiale Afgjørelser og ministerielle Afgjørelser fra de senere Aar skal man ty til for at finde sig til Rette i de Regler, der nu følges. Det er saa ufuldkommen og saa beklagelig en Tilstand, at jeg i høi Grad undrer mig over, at den ærede Minister, der har sjenket denne Sag sin Opmærksomhed, ikke blot ikke har havt Die for, men endogsaa med en høi Grad af Energi har angrebet vort ærede Udvalg, som har taget fat paa den Opgave, som han skulde have løst. Dette har jeg maattet udtale saa bestemt, fordi det forekommer mig, at den ærede Minister her har været i høi Grad uretfærdig. Jeg har stillet et Forslag, hvorved jeg har søgt at bøde lidt paa Udvalgets i mine Tanker i en ikke ringe Grad ufuldkomne Forslag. Det er blevet angrebet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) idet han siger, at jeg her vil indføre en Indkomstkat. Det er en stor og grundig Misforstaaelse. Jeg maa bede om ærede Medlemmers Opmærksomhed et Dieblit for at paavise, at det ærede Medlem her har gjort sig skyldig i en fuldstændig Feiltagelse, og at man idetmindste ikke af den Grund skal forkaste Forslaget. Om man nu vil forkaste det af andre Grunde, maa jeg finde mig i, men jeg har anseet det som min Pligt at frembringe Spørgsmaalet. Jeg maa i alt Fald stille det klart, at her ikke er Tale